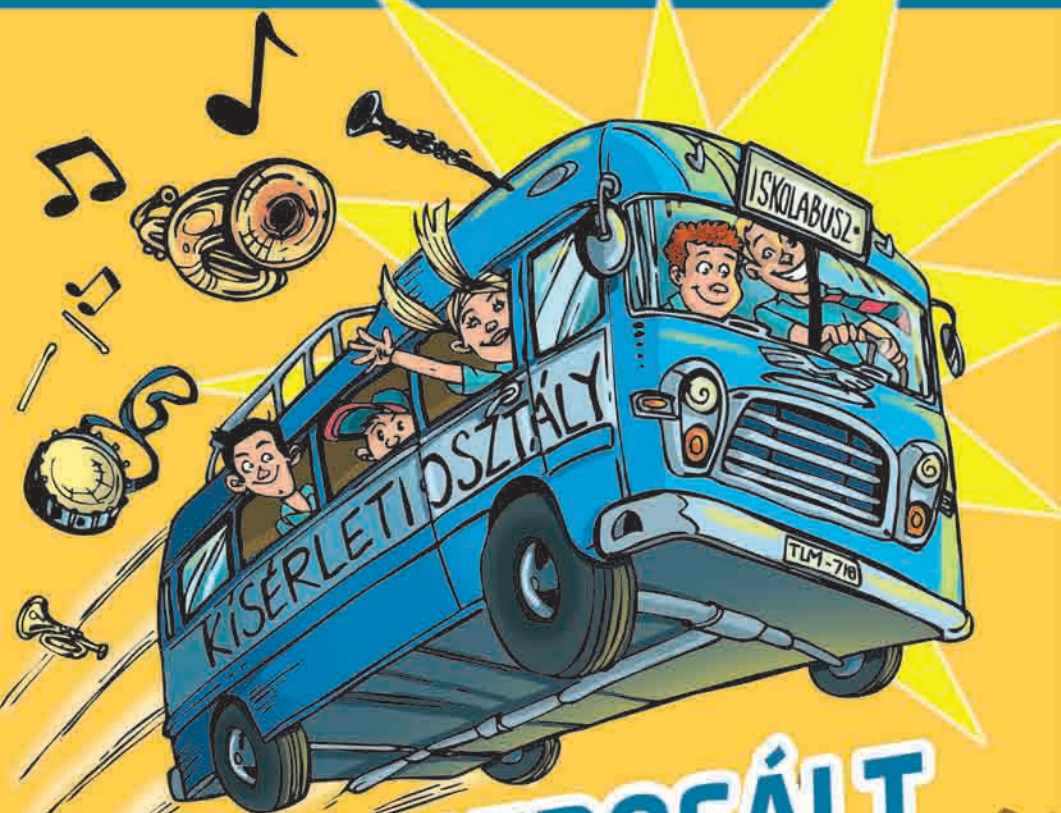

Csukás István

Katona Ildikó

BEROSÁLT A REZESBANDA

Nézd meg filmen is!

Jonathan Könyvmolyképző

Csukás István

Katona Ildikó

BEROSÁLT A REZESBANDA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2013

Előhang

– Pram-pram-prarára-prararáram, pram-pram-prarára-prararáram...

– Hamis! Hamis!

– Hangszereket elkobozni! Gyerekeket bezárni! Fekete pont! Fekete pont!

– Rőf! Rőf! RÖF?

1. fejezet

MENEKÜLÉS SZLALOMBAN

Alsókukucs főutcáján porfelhő kavarog. Kék villám cikázik a porfelhőben. Egy kék busz robog vadul.

Iskolabusz. Elég ócska, de iskolabusznak jó. Mindkét oldalán felirat: Kísérleti osztály.

Vajon hová rohan? És miért megy ilyen összevissza, mintha részeg lenne? Fittyet hány minden közlekedési szabályra, egyszer jobboldalt, egyszer baloldalt halad, megfa-
rol, megcsúszik, csikorogva megugrik, tekereg és cikázik végig az utcán. Veszettül dudál. Egy-két felnőtt járókelő rémülten ugrik félre, bámul utána.

Hiszed vagy sem, a buszt gyerekek vezetik!

A jármű pedig tele van fúvós hangszerekkel.

Szinyák az, nézd csak, ő markolja a volánt, ráhajol, néha kipislant a szélvédőn. Vöcsök fekszik a padlón, kézzel nyomja a gázpedált, amit Szinyák nem ér el a lábával. Őrület.

Fiúk, fiúk, nem lesz ennek jó vége!

Lecsó kapkod a volán után:

– Én is vezetni akarok!

Szinyák rávigyorog:

– Nem is tudsz vezetni!

Lecsó rémulten néz ki a szélvédőn, és látja, hogy egyenesen egy asszony felé vágatnak.

– Nézd meg, te se tudsz! – kiabálja. – Jobbra! Jobbra! Balra! Balra! Te barom!

Majd megkönnyebbülten vigyorog:

– A jó életbe! Ezt majdnem elütöttük! Kemény volt, mi, sofőr bácsi? Mégiscsak tud ez a Szinyák.

A buszsofőr kimeredt szemmel néz előre. Moccanni sem tud. A nagy bajszú kis ember oda van kötözve az első üléshez. Sofőrsapkája alól lassan lecsordul egy verejtékcsepp a homlokán.

Lehunyja a szemét.

– Jézusom! – suttogja. – Szűzanyám!

– Áááá! – kiált fel hirtelen. – Jobbra! Balra! Egyenesen! Ne nyomd a gázt annyira!

Vöcsök pimasz vigyorral fordul hátra:

– Úgy nyomom, ahogy akarom! Fogolynak kuss! Pofa be!

– Én csak jót akartam... – motyogja a sofőr.

Szinyák egyre idegesebb. Most hátraordít:

– Nem tudok koncentrálni ettől a nyervákolástól. Tömjétek be már a pofáját! Tarhonya, megmozdulnál?

Tarhonya lassan halad előre, minden lépésnél meg kell kapaszkodnia, hogy el ne dőljön. A nyakában biciklilánc lóg. Most stabilan áll, megdörzsöli a homlokát töprengve:

– Mivel tömjem be?

A homlokán egy fekete pont virít. Nem tudja elkenni, mert lemoshatatlan festékkal van ráfestve.

Lecsónak briliáns ötlete támad, szélesen elvigyorodik.

– A zsebkendőddel!

Tarhonya röhög. Előszedi a tépőzárás, összeszáradt zsebkendőjét. Gombóccá gyúrja, és fölmutatja, hogy mindenki jól lássa.

– Fúj! – kiabálnak a lányok.

Tarhonya gonoszul vigyorog, és lassan a sofőr szája felé viszi.

– Ettől meghalsz! Tele van bacilussal!

A sofőrnek kiguvad a szeme.

– Ne, ne! – kapkodja a fejét rémülten.

Lakat még rátesz egy lapáttal, előrejön, bohóckodva öklendezik, görnyed, megtámasztja a saját homlokát, amire neki is fekete pont van festve:

– Mindjárt elhányom magam! Bloá, bloá!

Az egész busz röhög a pórul járt sofőrön. Csak Fáncsi forgatja a szemét és szól nagy komolyan:

– Hagyjátok abba! Sikítok!

Ott áll a székek között, és most Tarhonya elindul felé.

– Jó vicc. Mindjárt a te szádba tömöm be! Akkor nem tudsz sikítani.

Fáncsi lebiggyeszi a száját:

– Idióta.

A sofőr rémülten pislog, már reméli, hogy megmenekült, igaziból nem tömik be a száját. Alig hallhatóan suttog maga elé:

– Jézus, Mária!

Már senki sem figyel rá. Kuki áll föl az egyik ülésen, fogózkodik, kiabál.

Szerinted mi van a homlokán? Nyertél, fekete pont. Lemoshatatlan festékkel.

– Álljatok meg! Mindjárt bepisilek! – óbégat.

A fiúk röhögnek veszettül.

Szinyák hátrakiált.

– Tartsd vissza!

Kuki most már ugrál az ülésen. Rájön, hogy nem állhatnak meg, itt most magasabb szempontok vannak. Belelkesülve kiabál:

– Szökünk! Szökünk! Vesszen Riminyák!

Két egymás melletti ülésen lányok ülnek, Boci és Süti. Boci egy babát dajkál.

Kuki rávigyorog:

– Boci!

– Tessék? – néz fel Boci.

Kuki beindult, felé hajol, bóg, mint egy borjú.

– Buuuuú!

Boci elhúzza néhányszor a tenyerét a homloka előtt: Ez hülye!

Süti közben a táskájában kotorász, és előszed végül egy tízdioptriás szemüveget: ez a szellemszemüveg! Felteszi, ránéz vele az előtte ülő Dongóra. Megkocogtatja a vállát.

Dongó hátrafordul:

– Mit akarsz?

Süti komolyan mondja:

– Szellem vagy! Megnéztelek a szellemszemüvegen!

Dongó arca idegesen megrándul.

– Hülyeség!

Süti szelíden, nagy meggyőződéssel válaszol:

– Nem hülyeség!

Lakatot érdekli a dolog.

– Engem is nézz meg! – mondja Sütinek.

De Süti a fejét rázza. Leveszi a szemüvegét.

– Téged nem nézlek meg.

– Miért nem? – értetlenkedik Lakat.

Dongó szól közbe: – Mit nézzen azon a hülye fejedem!
Hülye pöttyös!

Lakatot már régóta idegesíti a pötty. Próbálta minden-
hogyan eltüntetni. Most a gombóccá gyúrt zsebkendővel dörz-
söli a fekete pontot.

– Nem tehetek róla, hogy ez az állat Riminyák bepöttyö-
zött! – morogja.

Nyálazza a zsebkendőjét, dörzsöli a homlokát vele.

– Nem jön le. Nincs elég nyálam.

– Köpjél rá! – nyújtja a zsebkendőt Dongó felé.

Az nyálát gyűjt a szájában, majd nagyot köp Lakat hom-
lokára.

– Ptü!

Lakat dörzsöli.

– Lejött?

– Nem jött le, haver. Örökre meg vagy jelölve! Köpjek
még?

– A francba! – kiabál Lakat dühösen.

– A francba! – kiabál most már mindenki. A busz nagyot
kanyarodott. Megdőlnék, kapaszkodnak, sikítanak.

Dongó beveri a fejét az ablakba.

– A rohadt életbe! Ez fáj! Hé, Szinyák! Itt hátul nagyon
ráz! – kiabál előre.

Szinyák nagyon élvezzi a rodeót, vigyorogva szól vissza:

– Csókold meg a kipufogómat! Figyelitek közben, hogy
nem követ-e valaki?

Dongó és Lakat megy hátra, hogy kinézzenek a hátsó ab-
lakon. Közben Kuki újra rázendít:

– Vesszen Riminyák! El akarta kobozni a hangszereinket.

A többiek csatlakoznak:

– Fekete pontot festett a homlokunkra.

– Mindig óbégat, hogy hamis, hamis!

- De tiszta flúgos.
- Hamis is volt – vigyorog Szinyák.
- Persze, de nem tehetünk róla, még csak most tanuljuk.
- Elegünk van a kísérleti programjából.

Dongó és Lakat élénken figyel, az orrukat a hátsó szélvédőnek nyomva, nem követi-e őket valaki.

Robog, kanyarog a busz, ki tudja, hová, ki tudja, merre.

2. fejezet

MARS ÁT A MARS TÉREN

A tanterem üres. Éppen becsöngettek.

Riminyák tanár úr szigorú arccal lép be. Köpenye állig begombolva. A köpeny zsebéből három tűhegyesre faragott ceruza meredezik, egy piros és két fekete (szigorúan két különböző puhaságú, egy H-s és egy HB-s). Hóna alatt az osztálynapló bőrbébe kötve. Megdöbbenve, értetlenül néz körül az üres tanteremben.

A táblán nagy betűkkel ez áll: Nyald ki!

Riminyák gyorsan odalép, és letörli a táblát. Kétszer.

A sarokban egy nagy szekrény áll. Lóg az ajtaja.

Ebben a szekrényben voltak a gyerekek játécai, kincsei, amiket Riminyák elkobzott. A babák, a biciklilánc, bokszer, rugós kés, csúzli, doromb, szellemszemüveg, egy meztelen nő s golyóstoll és egy sminkes neszesszer.

Riminyák szaporán odamegy, és visszateszi a helyére a szekrényajtót.

Az ajtón ez a felirat áll: Haszontalan dolgok!

– Átkozott kölykök! – sziszegi a foga közül.

Nem tudja, hogy közben a busz a főtér felé robog. A tér közepén ott áll Petőfi Sándor szobra, egyik kezével a távolba mutat.

Jaj, Szinyák, Szinyák! Hová tetted a szemed?

A busz átgázol a virágágyásokon, és telibe találja a szobrot. Bumm!

– Hörr-hörr – mordul utolsót a motor.

Most aztán megállt. A szobor meginog, és – *szavamra* – szinte suttog a kőszájával:

– Éljen a szabadság!

A busz ajtaja kinyílik. A gyerekek mind kiugrálnak, kitódulnak. Viszik a hangszereket. Csak a szegény sofőr izeg-mozog, ugrál, szeretne kiszabadulni.

Lásd be, nem menekülhetsz! Rájuk hoznád az üldözőket.

A gyerekek futnak a sarokig.

Süti gyorsan felteszi a szellemszemüveget, és megnézi vele Petőfi Sándort. Majd lekapja a szemüveget, s a többi gyerek után fut.

Most minden néptelen, de nem árt az óvatosság. Ahogy a sarokhoz érnek, kilesnek mögüle, merre haladhatnak tovább. Látják, hogy a Mars téren rendőr áll a közlekedési lámpánál. A lámpa elromlott, összevevicsa világít! Egyszerre zöld mind a három égő.

– Azt a fűzfán füttyülő rézangyalát! Nem leszünk így jóban!
A rendőr megrázza a lámpát.

Most meg egyszerre piros mind a három.

– Donnerwetter! – Mérgében a combjára üt a gumibottal, és megfordítja a sapkáját a fején. – Krucifix!

Aztán eszébe jut valami: – Ohó! A teremburádat! Majd kibabrálok én veled. – A rendőr elfordul, ellépked... – Nézzük csak, nézzük csak! – ...majd hirtelen visszanez a lámpára.

Most meg mind a három kék fénnel világít!

– Csípjen meg valaki! Álmodom?

A rendőr a szemét dörzsöli. Behunyja görcsösen. Majd hirtelen kinyitja, rámered a lámpára.

A lámpa koromfekete!

– Ááá! Meghaltam! – A rendőr hitetlenkedve megrázza a fejét, mint akinek víz ment a fülébe.

Szinyák nézi a rendőrt, felméri a helyzetet. Nem tudják kikerülni, mást kell kitalálni. Kiadja a parancsot:

– Sorakozó!

Kettős oszlopba felsorakoznak. Kimenetelnek az úttestre.

– Zene iiii... DUL!

Rázendítenek a Klapka-indulóra.

A rendőr észreveszi őket, intézkedik: gyorsan a keresztútra áll, feltartott gumibottal leállítja a keresztforgalmat. A gyerekek muzsikálva elvonulnak mellette. Szinyák cserkészköszöntéssel köszön, három ujját feltartja.

– Légy résen!

Ám a rendőrnek sejtelve sincs, hogyan kellene résen lennie. Elégedetten mosolyog, mint aki jól végezte dolgát. Visszatiszteleg a gyerekeknek, a megfordított sapkájához teszi a kezét.

– Légy résen! – majd átengedi mögöttük a forgalmat.

Ugye sejtet, hogy nem könnyű úgy fújni a hangszereket, hogy közben majd' kipukkadsz a nevetéstől?

Az utcán harsog a kegyetlen hamis Klapka-induló:

– Pram-pram-prarára-prararáram, pram-pram-prarára-prararáram...

Eközben a gyerekek újabb sarokhoz érnek.

Vajon mi vár rájuk mögötte?

Süti felteszi a szellemszemüveget, a közlekedési lámpát nézi. A lámpa túlvilági fénnel vibrál, lövell, szivárványszínű aura remeg körülötte!

Süti suttog a szemüveg mögött:

– Szellemlámpa! – majd vigyorogva leveszi a szemüveget.

A sarkon túl Szinyák int, nincs veszély. Felbomlik a sor, a gyerekek futásnak erednek, és csaknem gurulnak a kirobbanó nevetéstől. De Szinyák elbődül:

– Volt röhögni? Kerüljük a feltűnést. Suri tovább, minél csendesebben, gyorsan!

De vajon hol lesznek biztonságban?